

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Powiatowemu Policji w K.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 października 2020 r.,
na skutek skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odrzuca skargę,

**2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1215 (tysiąc dwieście
piętnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
wywołanego skargą.**

UZASADNIENIE

Powód W. K. wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 18 grudnia 2017 r., którym oddalono apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 30 września 2016 r.

Powód w skardze podniósł m.in., że nie przysługują mu inne środki prawne pozwalające na wzruszenie zaskarżonego orzeczenia, ponieważ, za wyjątkiem

złożonej skargi, kwota zgłoszonego roszczenia majątkowego nie pozwala na skorzystanie z innych środków zaskarżenia. W celu uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody zaskarżonym orzeczeniem powód wskazał, że został narażony na duże koszty związane z interwencją policji, a nadto, wobec przewiezienia do szpitala psychiatrycznego, został nadwyrężony jego wizerunek w lokalnej społeczności. Okoliczność ta przekładać się ma na opinię o powodzie i uzyskiwanie zleceń w prowadzonej przez niego firmie transportowej.

W odpowiedzi na skargę pozwany domagał się odrzucenia skargi oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem przysługuje stronie od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Do wymagań konstrukcyjnych skargi wynikających z art. 424⁵ § 1 k.p.c. należy m.in. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4) oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5).

Celem skargi jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej polegające na wydaniu orzeczenia. Z przywołanych przepisów wynika, że założeniem ustawodawcy było postawienie skarżącemu wymagania, aby uczynił to, co jest możliwe, by nie dopuścić do powstania szkody. Skarżący powinien wykorzystać wszystkie istniejące w systemie prawnym środki w celu wzruszenia orzeczenia, a dopiero ich bezskuteczność lub brak może uzasadniać powstanie odpowiedzialności Skarbu Państwa.

Nie można przyjąć, aby skarżący uprawdopodobnił wyrządzenie szkody zaskarżonym wyrokiem. W tej mierze nie przekonują zawarte w skardze bardzo ogólne stwierdzenia, którym nie towarzyszy przedstawienie jakichkolwiek

szczegółowych okoliczności uprawdopodobniających fakt wystąpienia po stronie powoda szkody majątkowej lub niemajątkowej. Przesłankę z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. można uznać za spełnioną dopiero wówczas, gdy z przedstawionego przez skarżącego wyводу wynika, że szkoda z dużym prawdopodobieństwem wystąpiła, co z reguły wymaga odwołania się do jej rodzaju, czasu powstania oraz związku przyczynowego między szkodą a wydaniem kwestionowanego orzeczenia. Uprawdopodobnienie szkody wymaga przy tym również przedstawienia chociażby częściowych dowodów lub ich surogatów. Okoliczności te dotyczą zarówno szkody majątkowej, jak i niemajątkowej, przy czym szkoda niemajątkowa w postaci krzywdy może stanowić podstawę skargi zupełnie wyjątkowo (zob. post. SN z 28 października 2011 r., III CNP 22/11; post. SN z 5 sierpnia 2015 r., V CNP 1/15; post. SN z 25 października 2016 r., IV CNP 20/16; post. SN z 29 września 2017 r., III CNP 8/17).

Powód nie wykazał również, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wskazanie wyłącznie tego, że kwota roszczenia majątkowego nie pozwala na skorzystanie z innych środków zaskarżenia, wymogu tego nie spełnia. Wskazać należy, że zakresem zaskarżenia objęto cały wyrok z 18 grudnia 2017 r., którym rozstrzygano nie tylko o roszczeniach majątkowych z tytułu naruszenia dóbr osobistych, lecz również o roszczeniach niemajątkowych w związku z żądaniem złożenia przez pozwanego stosownego oświadczenia na podstawie art. 24 § 1 zd. 2 *in fine* k.c. Skoro zatem zakresem zaskarżenia objęto roszczenia majątkowe i niemajątkowe, to powodowi przysługiwała skarga kasacyjna bez względu na wartość przedmiotu sporu (zob. post. SN z 27 czerwca 2014 r., I CZ 37/14; post. SN z 10 lipca 2014 r., I CZ 45/14).

Z tych przyczyn odrzucono skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c.

O kosztach postępowania wywołanego skargą orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., art. 424¹² k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Kwota zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu radcy prawnego w wysokości wynikającej z § 10 ust. 5 pkt 2 w zw.

z § 2 pkt 3 i § 8 ust. 1 pkt 2 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.), przy uwzględnieniu faktu, że skarga dotyczyła zarówno roszczeń majątkowych, jak i niemajątkowych.

jw